

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

DIREKTIVER**EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2021/2118****af 24. november 2021****om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ansvarsforsikring for motorkøretøjer (»motorkøretøjsforsikring«) er af særlig betydning for Europas borgere, uanset om de er forsikringstagere eller kan blive skadelidte som følge af en ulykke. Den har ligeledes væsentlig betydning for forsikringsselskaberne, da den udgør et væsentligt segment af skadesforsikringsmarkedet i Unionen. Motorkøretøjsforsikring har også en væsentlig indflydelse på fri bevægelighed for personer, varer og køretøjer og dermed på det indre marked. Styrkelse og konsolidering af det indre marked for motorkøretøjsforsikring bør derfor være et centralt mål for Unionens indsats på området for finansielle tjenesteydelser.
- (2) Kommissionen foretog i 2017 en evaluering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF ⁽³⁾, herunder af dets effektivitet, virkningsfuldhed og sammenhæng med andre EU-politikker. Konklusionen på evalueringen var, at direktiv 2009/103/EF i det store og hele er velfungerende, og at der kun er behov for få ændringer. Der blev imidlertid identificeret fire områder, hvor det ville være hensigtsmæssigt at foretage målrettede ændringer: erstatning til skadelidte som følge af ulykker, hvis det pågældende forsikringsselskab er insolvent, obligatoriske mindstebeløb for forsikringsdækning, medlemsstaternes kontrol af køretøjers forsikring og et nyt forsikringsselskabs brug af forsikringstageres erklæringer om erstatningshistorikken. Ud over disse fire områder er følgende, køretøjer, der sendes, ulykker med et påhængskøretøj trukket af et køretøj, uafhængige prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring og informationscentre og information til skadelidte, også blevet udpeget som områder,

⁽¹⁾ EUT C 440 af 6.12.2018, s. 85.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 21.10.2021 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 9.11.2021.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16. september 2009 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (EUT L 263 af 7.10.2009, s. 11).

hvor målrettede ændringer ville være hensigtsmæssige. Derudover bør direktiv 2009/103/EF præciseres ved at udtrykket »offer«, der i nævnte direktiv anvendes som synonym for »skadelidte«, erstattes med udtrykket »skadelidte«, hvor det måtte være nødvendigt, ved hjælp af passende ændringer. Disse ændringer har udelukkende til formål at harmonisere den terminologi, der anvendes i nævnte direktiv, og udgør ikke en indholdsmæssig ændring.

- (3) Siden direktiv 2009/103/EF trådte i kraft, er der kommet mange nye typer af motorkøretøjer på markedet. Nogle af dem er drevet af en rent elektrisk motor, og nogle af dem af hjælpeudstyr. Sådanne køretøjer bør tages med i betragtning ved definitionen af begrebet »køretøj«. Denne definition bør baseres på sådanne køretøjers generelle karakteristika, navnlig deres konstruktivt bestemte maksimalhastigheder og nettovægt, og bør fastsætte, at kun køretøjer, der udelukkende drives af mekanisk energi, er omfattet. Definitionen bør gælde uanset antallet af hjul, som køretøjet har. Kørestole beregnet til personer med fysisk funktionsnedsættelse bør ikke medtages i definitionen.
- (4) Lette elektriske køretøjer, der ikke falder ind under definitionen af »køretøj«, bør udelukkes fra anvendelsesområdet for direktivet 2009/103/EF. Intet i nævnte direktiv bør imidlertid forhindre medlemsstaterne i at kræve ansvarsforsikring for motorkøretøjer i henhold til deres nationale ret på betingelser, som de selv fastsætter, for så vidt angår enhver form for motoriseret udstyr anvendt på land, som ikke er omfattet af nævnte direktivs definition af »køretøj«, og for hvilket nævnte direktiv derfor ikke kræver en sådan forsikring. Direktivet bør heller ikke forhindre medlemsstaterne i at fastsætte bestemmelser i deres nationale ret om, at ofre for ulykker forårsaget af andet motoriseret udstyr skal have adgang til medlemsstatens erstatningsorgan som fastsat i kapitel 4. Medlemsstaterne bør også kunne beslutte, at hvis personer, der er bosat på deres område, er skadelidte ved en ulykke forårsaget af sådant andet motoriseret udstyr i en anden medlemsstat, hvor der ikke kræves ansvarsforsikring for motorkøretøjer for dette motoriserede udstyr, skal disse personer have adgang til erstatningsorganet som fastsat i kapitel 4 i den medlemsstat, hvor de er bosat. Medlemsstaternes erstatningsorganer bør have mulighed for at indgå en gensidig aftale om, hvordan de vil samarbejde i en sådan situation.
- (5) Den Europæiske Unions Domstol har i nylige domme, dvs. i sagerne Vnuk ⁽⁴⁾, Rodrigues de Andrade ⁽⁵⁾ og Torreiro ⁽⁶⁾, præciseret betydningen af begrebet »færdsel med køretøjer«. Domstolen præciserede navnlig, at motorkøretøjer normalt er bestemt til at tjene som transportmiddel, uanset et sådant køretøjs karakteristika, og at færdsel med sådanne køretøjer omfatter enhver anvendelse af et køretøj, som er i overensstemmelse med dets almindelige brug som transportmiddel, uanset det terræn, hvorpå motorkøretøjet anvendes, og uanset om det er stationært eller i bevægelse. Direktiv 2009/103/EF finder ikke anvendelse, hvis et sådant køretøjs normale funktion på ulykkestidspunktet er »anden anvendelse end som transportmiddel«. Dette kan være tilfældet, hvis køretøjet ikke anvendes som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1, idet dets normale funktion f.eks. er »anvendelse som industriel eller landbrugsmæssig energikilde«. Af hensyn til retssikkerheden er det hensigtsmæssigt at afspejle denne retspraksis i direktiv 2009/103/EF ved at tilføje en definition af »færdsel med køretøj«.
- (6) Nogle motorkøretøjer er mindre og er derfor mindre tilbøjelige end andre til at forårsage betydelig personskade eller tingsskade. Det ville være uforholdsmæssigt og ikke fremtidssikret at medtage dem i anvendelsesområdet for direktiv 2009/103/EF. Hvis de blev medtaget, ville det også underminere udbredelsen af nyere køretøjer, som f.eks. elcykler, der ikke udelukkende drives af mekanisk kraft, og modvirke innovation. Derudover er der ikke fyldestgørende dokumentation for, at sådanne mindre køretøjer kan forårsage ulykker med skadelidte i samme omfang som andre køretøjer, f.eks. biler eller lastbiler. I overensstemmelse med nærheds- og proportionalitetsprincippet bør kravene på EU-plan derfor kun omfatte de køretøjer, der er defineret som sådanne i direktiv 2009/103/EF.

⁽⁴⁾ Domstolens dom af 4. december 2014, Vnuk, C-162/13, ECLI:EU:C:2014:2146.

⁽⁵⁾ Domstolens dom af 28. november 2017, Rodrigues de Andrade, C-514/16, ECLI:EU:C:2017:908.

⁽⁶⁾ Domstolens dom af 20. december 2017, Torreiro, C-334/16, ECLI:EU:C:2017:1007.

- (7) Motorkøretøjsforsikring bør principielt dække ulykker overalt i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater har imidlertid bestemmelser for køretøjer, der udelukkende anvendes i bestemte områder med begrænset adgang. Det bør være muligt for disse medlemsstater at gøre begrænsede undtagelser fra artikel 3 i direktiv 2009/103/EF for så vidt angår områder med begrænset adgang, hvor uautoriserede personer ikke bør komme ind, såsom lokalitets-specifikke områder og områder med udstyr i havne og lufthavne. En medlemsstat, der beslutter at indføre sådanne undtagelser, bør også træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning for tab eller skade forårsaget af et sådant køretøj.
- (8) Det bør også være muligt for en medlemsstat at undlade at kræve lovpligtig motorkøretøjsforsikring for køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej, i overensstemmelse med dens nationale ret. En sådan medlemsstat bør ikke desto mindre træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning for tab eller skade forårsaget af sådanne køretøjer, medmindre medlemsstaten også beslutter at vedtage undtagelser fra artikel 10 i direktiv 2009/103/EF for så vidt angår erstatning for skader forårsaget af sådanne køretøjer i områder, der ikke er tilgængelige for offentligheden som følge af en retlig eller fysisk begrænsning af adgangen til sådanne områder, som defineret i dens nationale ret. En sådan undtagelse fra artikel 10 bør gælde for køretøjer, for hvilke en medlemsstat har besluttet at vedtage undtagelser fra forsikringspligten, fordi disse køretøjer ikke er tilladt til brug på offentlig vej i henhold til dens nationale ret, selv om forsikringspligten for disse køretøjer også kan være omfattet af en anden undtagelse, jf. artikel 5 i direktiv 2009/103/EF.
- (9) I visse medlemsstater findes der bestemmelser om anvendelse af køretøjer som et middel til forsætligt at forvolde personskade eller tingsskade. Hvor det er relevant, bør medlemsstaterne i forbindelse med de groveste lovovertrædelser have lov til at fortsætte deres retlige praksis med at udelukke sådanne skader fra den lovpligtige motorkøretøjsforsikring eller kræve den forsikringserstatning, der udbetales til de skadelidte, tilbagebetalt fra de personer, som er ansvarlige for denne skade. For ikke at reducere den beskyttelse, der ydes i henhold til direktiv 2009/103/EF, bør en sådan retlig praksis dog kun tillades, hvis en medlemsstat sikrer, at skadelidte i sådanne tilfælde får erstatning for sådanne skader på en måde, der ligger så tæt som muligt på, hvordan de ville blive ydet erstatning i henhold til direktiv 2009/103/EF. Medmindre medlemsstaten har fastsat bestemmelse om en sådan alternativ erstatningsordning eller -garanti, der sikrer erstatning til skadelidte for sådanne skader på en måde, der ligger så tæt som muligt på, hvordan de ville blive ydet erstatning i henhold til direktiv 2009/103/EF, bør sådanne skader dækkes i overensstemmelse med nævnte direktiv.
- (10) Medlemsstaterne bør ikke anvende direktiv 2009/103/EF på færdsel med køretøjer i forbindelse med motorsportsbegivenheder og -aktiviteter, herunder væddeløb og konkurrencer, samt træning, afprøvning og demonstrationer, herunder vedrørende hastighed, pålidelighed eller færdigheder, som er tilladt i henhold til deres nationale ret. Sådanne fritagne aktiviteter bør finde sted inden for et begrænset og afgrænset område på en sådan måde, at det sikres, at hverken den almindelige trafik, offentligheden eller en part, der ikke har forbindelse til aktiviteten, kan komme til reelt eller potentielt at færdes på den rute, der køres. Sådanne aktiviteter omfatter normalt aktiviteter på særligt udlagte motorsportsbaner eller -ruter og områderne i umiddelbar nærhed, såsom sikkerhedsområder, pit stop-områder og garager, hvor risikoen for en ulykke er meget højere sammenlignet med normale veje, og som uautoriserede personer ikke bør komme ind på.
- (11) En sådan fritagelse af motorsportsbegivenheder og -aktiviteter bør kun finde anvendelse, hvis medlemsstaten sikrer, at arrangøren af begivenheden eller aktiviteten eller en anden part har tegnet en alternativ forsikring eller garantiordning, der dækker skade på tredjemand, herunder tilskuere og andre tilstedeværende, men ikke nødvendigvis skade på de deltagende førere og deres køretøjer. Medmindre arrangørerne eller andre parter som betingelse for denne fritagelse har tegnet en alternativ forsikring eller garantiordning, eventuelt med undtagelse af skade på de deltagende førere og deres køretøjer, bør skaden dækkes i overensstemmelse med direktiv 2009/103/EF.
- (12) For ikke at reducere den beskyttelse, der ydes i henhold til direktiv 2009/103/EF, bør medlemsstaterne sikre, at skadelidte i forbindelse med de motorsportsbegivenheder og -aktiviteter, som er tilladt i henhold til deres nationale ret, og som falder ind under denne fritagelse, får erstatning for sådanne skader på en måde, der ligger så tæt som muligt på, hvordan de ville blive ydet erstatning i henhold til direktiv 2009/103/EF.

- (13) Under fremstilling og transport mangler køretøjerne transportfunktioner og anses ikke for at blive anvendt i henhold til artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF. Vælger en medlemsstat imidlertid ikke at anvende kravet om ansvarsforsikring for motorkøretøjer for sådanne køretøjer i henhold til artikel 28, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF, bør der være en erhvervsansvarsforsikring til dækning af den skade, som disse køretøjer måtte forårsage.
- (14) I dag knytter mange medlemsstaters nationale ret forsikringspligten til færdsel med et køretøj som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF. I sådanne medlemsstater er færdsel med et køretøj kun tilladt, når køretøjet er indregistreret. Disse medlemsstaters ret foreskriver, at køretøjet skal være dækket af en motorkøretøjsforsikring under den aktive registrering og anvendelse af køretøjet, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF. Følgelig stiller disse medlemsstater ikke krav om forsikringsdækning for færdsel med køretøjer, som er permanent eller midlertidigt afmeldt, f.eks. fordi de står på et museum, er ved at blive istandsat eller af andre grunde ikke har været i brug i et længere tidsrum, f.eks. sæsonpræget anvendelse. Sådanne medlemsstater skal træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning i overensstemmelse med den erstatning, der er fastsat i direktiv 2009/103/EF, for tab eller skade, der er forårsaget på deres område og på andre medlemsstaters område af køretøjer som defineret i nævnte direktiv, der anvendes i henhold til artikel 3, stk. 1, i nævnte direktiv.
- (15) I dag vælger nogle medlemsstater, hvori forpligtelsen til at tegne ansvarsforsikring for motorkøretøjer ikke er knyttet til indregistreringen af et køretøj, at undlade at kræve lovpligtig motorkøretøjsforsikring for køretøjer, der formelt er taget ud af brug i overensstemmelse med deres nationale ret. Eksempler på, at de således formelt tages ud af brug, omfatter fremsendelse af en meddelelse til den kompetente myndighed eller andre udpegede parter, der varetager den kompetente myndigheds funktion, eller at der træffes andre verificerbare fysiske foranstaltninger. Disse medlemsstater skal træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning i overensstemmelse med den erstatning, der er fastsat i direktiv 2009/103/EF, for tab eller skade, der er forårsaget på deres område og på andre medlemsstaters område af sådanne køretøjer.
- (16) Medlemsstaterne skal på indeværende tidspunkt afholde sig fra at foretage kontrol med forsikring for køretøjer, der er hjemmehørende på en anden medlemsstats område, og for køretøjer, der er hjemmehørende på et tredjelands område, når de kommer ind på deres område fra en anden medlemsstats område. Ny teknologisk udvikling såsom teknologien til automatisk nummerpladegenkendelse gør det muligt at foretage diskret kontrol med forsikring for køretøjer uden at standse dem og således uden at gribe ind i personers frie bevægelighed. Der er derfor hensigtsmæssigt at give tilladelse til at foretage denne kontrol med forsikring for køretøjer, men kun hvis kontrollen er ikkediskriminerende, nødvendig og forholdsmæssig, udgør en del af et generelt kontrolsystem på medlemsstatens område, som også køretøjer, der er hjemmehørende på den kontrollerende medlemsstats område, er omfattet af, og ikke kræver, at køretøjet standses.
- (17) Medlemsstater, der vælger at indføre et system til behandling af personoplysninger, som derefter kan deles med andre medlemsstater, f.eks. data fra nummerpladegenkendesteknologi, skal vedtage lovgivning, som baner vej for behandling af personoplysninger med henblik på at bekæmpe kørsel med uforsikrede køretøjer, samtidig med at der træffes passende foranstaltninger til at beskytte den registreredes rettigheder og legitime interesser. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽⁷⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger med henblik på at bekæmpe kørsel med uforsikrede køretøjer. Medlemsstaternes lovgivning bør navnlig præcisere det nøjagtige formål, henviser til det relevante retsgrundlag, opfylde de relevante sikkerhedskrav og overholde principperne om nødvendighed, proportionalitet og formålsbegrænsning og bør fastsætte en rimelig dataopbevaringsperiode. Endvidere bør principperne om »beskyttelse af personoplysninger gennem design« og »databeskyttelse gennem standardindstillinger« finde anvendelse på alle databehandlingsystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af medlemsstaternes lovgivning.
- (18) I overensstemmelse med disse principper bør medlemsstaterne ikke opbevare personoplysninger, der behandles udelukkende med henblik på at klare et forsikringscheck, længere end den periode, der er nødvendig for at kontrollere, om et køretøj har en gyldig forsikringsdækning. Når det konstateres, at et køretøj er dækket, bør alle oplysninger vedrørende denne kontrol slettes. Når et verifikationssystem ikke er i stand til at fastslå, om et køretøj

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (Generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

er forsikret, bør disse oplysninger kun opbevares i en begrænset periode, som ikke overstiger det antal dage, der er nødvendigt for at fastslå, om der er forsikringsdækning. For køretøjer, for hvilke det er fastslået, at de ikke er dækket af en gyldig forsikringspolice, er det rimeligt at kræve, at sådanne oplysninger opbevares, indtil eventuelle administrative eller retslige procedurer er afsluttet, og køretøjet er dækket af en gyldig forsikringspolice.

- (19) Direktiv 2009/103/EF omfatter på indeværende tidspunkt forskellige referencedatoer for den periodebestemte genberegning af mindstebeløbene for dækning i de forskellige medlemsstater, hvilket fører til forskellige mindstebeløb for dækning alt afhængigt af medlemsstaten. Disse mindstebeløb bør harmoniseres med henblik på at sikre ens mindstebeskyttelse af skadelidte i hele Unionen, og der bør indføres en ensartet justeringsbestemmelse, som tager udgangspunkt i det harmoniserede forbrugerprisindeks fra Eurostat samt procedureregler for en sådan justering og fastsættelse af en ensartet tidsramme.
- (20) Effektiv beskyttelse af skadelidte som følge af trafikulykker forudsætter, at disse skadelidte har ret til at kræve erstatning i den medlemsstat, hvor de er bosat, og til at modtage et svar inden for en rimelig frist. Den forudsætter også, at disse skadelidte, når deres erstatningskrav er berettigede, altid modtager de skyldige beløb for personskader eller for eventuelle tingsskader, uanset om den ansvarlige parts forsikringsselskab er solvent. Medlemsstaterne bør derfor oprette eller godkende et organ til i første omgang at udbetale erstatning til skadelidte, der er bosat på deres område, som derefter har ret til at kræve denne erstatning godtgjort af det organ, der er oprettet eller godkendt til samme formål i hjemlandet for det insolvente forsikringsselskab, der udstedte forsikringspolice for den ansvarlige parts køretøj. Hvis en medlemsstat har en eksisterende erstatningsordning, bør medlemsstaten kunne tillade, at den fortsætter.
- (21) Et forsikringsselskab kan blive insolvent på forskellige måder, f.eks. ved at blive erklæret konkurs, hvis det misligholder sine forpligtelser, når det har givet afkald på sin autorisation i hjemlandet, eller fordi det har været genstand for en tilbagekaldelsesforanstaltning eller en afgørelse om forbud mod dets virksomhed. Når der afgives kendelse eller træffes afgørelse om at indlede konkurs- eller likvidationsproceduren, bør kendelsen eller afgørelsen offentliggøres. Det organ, der er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens i forsikringsselskabets hjemland, bør underrette sådanne organer i alle andre medlemsstater om denne kendelse eller afgørelse.
- (22) Medlemsstaterne bør sikre, at det organ, der er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens i den medlemsstat, på hvis område skadelidte er bosat, i alle faser af proceduren har beføjelse til at anmode om oplysninger, til at informere og blive informeret af og til at samarbejde med andre relevante organer, myndigheder og interessenter i Unionen. Sådanne oplysninger bør være tilstrækkelige til, at modtageren i det mindste kan opnå en generel forståelse af situationen. Sådanne oplysninger er vigtige for at sikre, at det organ, der yder erstatning til skadelidte, inden udbetaling af erstatningen på egen hånd eller sammen med alle de relevante parter i henhold til den nationale lovgivning er i stand til at fastslå, om forsikringsselskabet allerede har ydet erstatning til klageren for dennes krav. Det erstatningskrav, der indgives til dette organ, kan endog videresendes til forsikringsselskabet med henblik på yderligere undersøgelse eller afgørelse, hvis de nationale procedureregler kræver det. Medlemsstaterne bør sikre, at organet anmoder om og modtager mere detaljerede oplysninger om konkrete erstatningskrav.
- (23) Ordningen med efterfølgende refusion bør ikke berøre den gældende ret vedrørende skadelidtes dækningsgrad. Der bør gælde samme principper for erstatningskrav, uanset om forsikringsselskabet er solvent eller insolvent. Organet i hjemlandet for det forsikringsselskab, der har udstedt den ansvarlige parts forsikringspolice, bør indbetale beløbet til organet i den medlemsstat, på hvis område skadelidte er bosat, inden for en rimelig frist efter, at organet i forsikringsselskabets hjemland har modtaget et krav om refusion af en betaling, som organet i skadelidtes hjemland har udbetalt til skadelidte.

- (24) Afhængigt af de forskellige stadier i behandlingen af erstatningskrav, betalinger til skadelidte og refusionsprocedurerne i forskellige organer kan der være udestående forpligtelser mellem organer, der er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens. Retten til indtræden i rettigheder bør overgå fra det organ, der i første omgang har udbetalt erstatning, til organet i den anden medlemsstat, efterhånden som refusionen af organerne skrider frem. Organet, i det omfang dette organ har ydet erstatning for det lidte tab eller den lidte skade og endnu ikke har modtaget refusion, bør derfor indtræde i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen, eller over for dennes forsikringsselskab. Organet bør dog ikke indtræde i skadelidtes rettigheder over for forsikringstageren eller den anden forsikrede person, der er ansvarlig for ulykken, for så vidt som forsikringstagerens eller den forsikrede persons ansvar dækkes af det insolvente forsikringsselskab i overensstemmelse med gældende national ret. Hver medlemsstat bør have pligt til at anerkende en sådan indtræden i rettigheder, der er fastsat af en anden medlemsstat.
- (25) For at sikre en effektiv og virkningsfuld beskyttelse af skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens er det nødvendigt, at medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at de midler, der er nødvendige for at yde erstatning til skadelidte, er til rådighed, når de har krav på erstatning. I overensstemmelse med nærhedsprincippet bør disse ordninger fastlægges af hjemlandene på nationalt plan. De bør imidlertid være i overensstemmelse med EU-retten og navnlig med principper som *lex specialis* og *lex posterior*. For at undgå at pålægge forsikringsselskaberne en urimelig og uforholdsmæssigt stor byrde, hvis en medlemsstat kræver finansielle bidrag fra forsikringsselskaber, bør disse bidrag kun opkræves fra forsikringsselskaber, der er godkendt af denne medlemsstat. Dette bør ikke berøre finansieringen af eventuelle andre funktioner, der kan tildeles det organ, som er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens.
- (26) For at sikre, at kravene i dette direktiv vedrørende erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens gennemføres effektivt, bør organerne, som har fået overdraget denne opgave, tilstræbe at indgå en aftale om deres funktioner og forpligtelser og om procedurerne for refusion. Hvis der ikke er indgået en sådan aftale senest 24 måneder efter datoen for dette direktivs ikrafttræden, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) for så vidt angår fastlæggelse af sådanne organers proceduremæssige opgaver og forpligtelser med hensyn til refusion.
- (27) I tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens bør skadelidte have ret til at kræve erstatning fra et organ i den medlemsstat, hvor de er bosat, også når de lider skade som følge af ulykker, der indtræffer i en anden medlemsstat end den, hvor de er bosat. Medlemsstaterne bør kunne tildele opgaven med at udbetale erstatning til skadelidte til et nyt organ eller til et organ, der allerede findes, herunder til det erstatningsorgan, der er oprettet eller anerkendt i henhold til artikel 24 i direktiv 2009/103/EF. Medlemsstaterne bør også kunne pålægge ét organ opgaverne med at yde erstatning, i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens, til skadelidte som følge af ulykker i den medlemsstat, hvor de er bosat, og skadelidte som følge af ulykker i andre medlemsstater end den, hvor de er bosat. For skadelidte i andre medlemsstater end den, hvor de er bosat, er det også vigtigt at sikre udveksling af oplysninger og samarbejde med de erstatningsorganer, der er oprettet eller anerkendt i henhold til artikel 24 i direktiv 2009/103/EF i alle medlemsstater, og med repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager.
- (28) Medlemsstaterne kan oprette eller godkende mere end ét erstatningsorgan i henhold til direktiv 2009/103/EF, hvilket potentielt kan gøre det vanskeligere for skadelidte at finde frem til det organ, som de skal indgive deres krav til. Medlemsstater, der opretter eller godkender mere end ét erstatningsorgan, bør derfor sikre, at skadelidte har adgang til nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning på en måde, der gør det let for dem at forstå, hvilket organ de skal ansøge hos.
- (29) Hvis der er tale om et køretøj, der sendes, bør det være muligt for den person, der har ansvar for dækning af en ansvarsforsikring, at vælge at tegne en forsikringspolice i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret eller, i en periode på 30 dage fra datoen for køberens accept af leveringen, i bestemmelsesmedlemsstaten, selv hvis køretøjet ikke formelt er blevet indregistreret i bestemmelsesmedlemsstaten. Oplysningscentret i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret, og, når denne ikke er den samme, i bestemmelsesmedlemsstaten, samt i en hvilken som helst anden relevant medlemsstat, såsom den medlemsstat, på hvis område ulykken indtraf, eller hvor en skadelidte

er bosat, bør samarbejde om at sikre, at de nødvendige oplysninger, som de ligger inde med i overensstemmelse med artikel 23 i direktiv 2009/103/EF, om det køretøj, der sendes, er tilgængelige.

- (30) I tilfælde af ulykker med påhængskøretøjer, for hvilke der er udstedt en ansvarsforsikring, som er særskilt fra det trækkende køretøjs, bør skadelidte kunne kræve erstatning af påhængskøretøjets forsikringsselskab, hvis dette er fastsat i national ret. Skadelidte bør på anmodning kunne indhente oplysninger fra påhængskøretøjets forsikringsselskab om det trækkende køretøjs forsikringsselskab eller, hvis påhængskøretøjets forsikringsselskab trods en rimelig indsats ikke er i stand til at identificere det trækkende køretøjs forsikringsselskab, oplysninger om den erstatningsordning, der er fastsat i artikel 10 i direktiv 2009/103/EF.
- (31) Erstatningshistorikken for forsikringstagere, som har til hensigt at indgå nye forsikringsaftaler med forsikringsselskaber, bør let kunne autentificeres med henblik på at fremme anerkendelse af en sådan erstatningshistorik, når der indgås en ny forsikringsaftale. For at kunne forenkle verifikationen og autentificeringen af erklæringer om erstatningshistorikken er det vigtigt, at deres indhold og form er ens i alle medlemsstaterne. Endvidere bør forsikringsselskaber, som tager hensyn til erklæringer om erstatningshistorikken ved fastsættelse af motorkøretøjers forsikringspræmier, ikke diskriminere på grund af nationalitet eller udelukkende på grund af den medlemsstat, hvor forsikringstageren tidligere havde sin bopæl. Endvidere bør forsikringsselskaber behandle en erklæring om erstatningshistorikken fra en anden medlemsstat på lige fod med en national erklæring om erstatningshistorikken og anvende enhver rabat, der ville være til rådighed for en i øvrigt identisk national kunde, herunder de rabatter, der kræves i henhold til en medlemsstats nationale lovgivning, såsom »bonus-malus«-rabatter. Medlemsstaterne bør fortsat frit kunne vedtage national lovgivning vedrørende »bonus-malus«-ordninger, da sådanne ordninger er af national karakter og uden noget grænseoverskridende element, og beslutningstagningen vedrørende dem derfor i henhold til nærhedsprincippet bør forblive hos medlemsstaterne. For at gøre det muligt for medlemsstaterne at verificere, om og hvordan forsikringsselskaberne behandler erklæringer om erstatningshistorikken, bør forsikringsselskaber offentliggøre et overordnet sammendrag af deres politik med hensyn til deres brug af erklæringer om erstatningshistorikken, når de beregner præmier. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943⁽⁸⁾, er forsikringsselskaber ikke forpligtet til at offentliggøre forretningsmæssigt følsomme oplysninger såsom detaljer om takstregler.
- (32) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af direktiv 2009/103/EF bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser vedrørende formen og indholdet af erklæringen om erstatningshistorikken. Disse gennemførelsesbeføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽⁹⁾.
- (33) Medlemsstaterne bør kunne vælge at certificere værktøjer, der sætter forbrugerne i stand til at sammenligne priser, takster og dækning mellem udbydere af ansvarsforsikring for motorkøretøjer, som opfylder betingelserne i direktiv 2009/103/EF. Hvis de er behørigt certificeret, kan sådanne værktøjer betegnes som »uafhængige prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring«. Medlemsstaterne bør også kunne oprette offentlige prissammenligningsværktøjer, der drives af en offentlig myndighed.
- (34) For at sikre, at erstatningskrav behandles problemfrit, er det, når der i henhold til national ret kræves en ulykkesrapport og skadelidte i henhold til loven har ret til at få udleveret en kopi af ulykkesrapporten fra de kompetente myndigheder, vigtigt, at skadelidte har rettidig adgang til den.
- (35) For at sikre, at mindstebeløbene for dækning af ansvarsforsikring for motorkøretøjer ikke udhules med tiden, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår justering af disse mindstebeløb for at afspejle udviklingen i den økonomiske realitet.

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT L 157 af 15.6.2016, s. 1).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (36) Ved vedtagelse af delegerede retsakter efter beføjelser i henhold til dette direktiv er det navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning⁽¹⁰⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (37) Europa-Kommissionen bør som led i evalueringen af, hvordan direktiv 2009/103/EF fungerer, overvåge nævnte direktivs anvendelse under hensyntagen til antallet af skadelidte, omfanget af udestående erstatningskrav som følge af forsinket udbetaling på tværs af grænser i insolvenssager, omfanget af mindstebeløbene for dækning i medlemsstaterne, omfanget af erstatningskrav som følge af kørsel med uforsikrede køretøjer på tværs af grænser og antallet af klager vedrørende erklæringer om erstatningshistorikken.
- (38) Desuden bør Kommissionen udarbejde en rapport der evaluerer, hvordan de erstatningsorganer, der er oprettet eller godkendt til at erstatte skadelidte i tilfælde af et forsikrings-selskabs insolvens, fungerer, og hvordan samarbejdet mellem dem og finansieringen af dem fungerer. Om nødvendigt bør rapporten ledsages af et forslag til retsakt.
- (39) For at sikre, at direktiv 2009/103/EF fortsat tjener sit formål, som er at beskytte eventuelle skadelidte fra ulykker, der involverer motorkøretøjer, bør Kommissionen også overvåge og revidere nævnte direktiv i lyset af den teknologiske udvikling, herunder den øgede færdsel med autonome og halvautonome køretøjer. Den bør også analysere forsikrings-selskabernes anvendelse af ordninger, hvor præmierne påvirkes af forsikringstagerens erklæringer om erstatningshistorikken. Kommissionen bør desuden vurdere effektiviteten af udvekslingen af de informations-systemer, der anvendes til grænseoverskridende forsikringskontrol.
- (40) Målene for dette direktiv, nemlig at sikre ens mindstebeskyttelse af skadelidte som følge af trafikulykker i hele Unionen, at sikre beskyttelse af dem i tilfælde af forsikrings-selskabers insolvens og at sikre ligebehandling i forbindelse med forsikrings-selskabers autentificering af erklæringer om erstatningshistorikken for potentielle forsikringstagerer, der rejser på tværs af de indre EU-grænser, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres virkninger, bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (41) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁽¹¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiveren, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (42) Direktiv 2009/103/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

⁽¹⁰⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

⁽¹¹⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 2009/103/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Nr. 1) affattes således:

»1) »køretøj«:

- a) ethvert motordrevet køretøj, der udelukkende drives frem ved mekanisk kraft på land, men som ikke kører på skinner, med:
 - i) en konstruktivt bestemt maksimalhastighed på mere end 25 km/t eller
 - ii) en maksimal nettovægt på over 25 kg og en konstruktivt bestemt maksimalhastighed på mere end 14 km/t
- b) ethvert påhængskøretøj, der skal anvendes sammen med et køretøj som omhandlet i litra a), uanset om det er tilkoblet eller afkoblet.

Med forbehold af litra a) og b) betragtes kørestolskøretøjer, der udelukkende er beregnet til personer med fysiske handicap, ikke som køretøjer som omhandlet i dette direktiv.

b) Følgende nummer indsættes:

»1a) »færdse med køretøj«: færdse med et køretøj på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel på ulykkestidspunktet, uanset køretøjets karakteristika og uanset det terræn, hvorpå motorkøretøjet anvendes, og om det er stationært eller i bevægelse«.

c) Nr. 2) affattes således:

»2) »skadelidte«: enhver person, der har ret til erstatning for tab eller skade forvoldt af et køretøj«.

d) Følgende nummer tilføjes:

»8) »hjemland«: »hjemland« som defineret i artikel 13, nr. 8), litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).«

2) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»Hver medlemsstat træffer med forbehold af artikel 5 passende foranstaltninger til at sikre, at erstatningsansvaret for færdse med et køretøj, der er hjemmehørende i det pågældende land, er dækket af en forsikring.«

b) Følgende stykke indsættes efter stk. 1:

»Dette direktiv finder ikke anvendelse på færdse med et køretøj i forbindelse med motorsportsbegivenheder og -aktiviteter, herunder væddeløb, konkurrencer, træning, afprøvning og demonstrationer inden for et begrænset og afgrænset område i en medlemsstat, når medlemsstaten sikrer, at arrangøren af aktiviteten eller en anden part har tegnet en alternativ forsikring eller garantiordning, der dækker skade på enhver tredjemand, herunder tilskuere og andre tilstedeværende, men ikke nødvendigvis dækker skade på de deltagende førere og deres køretøjer.«

3) Artikel 4 affattes således:

»Artikel 4

Kontrol med forsikring

1. Medlemsstaterne fører ikke kontrol med ansvarsforsikring for køretøjer, der er hjemmehørende på en anden medlemsstats område, eller for køretøjer, der er hjemmehørende på et tredjelands område, når de kommer ind på deres område fra en anden medlemsstats område.

De kan dog føre en sådan kontrol med forsikringer, såfremt denne kontrol ikke er diskriminerende og er nødvendig og forholdsmæssig i forhold til at nå de tilstræbte mål, og

- a) foretages som led i en kontrol, som ikke alene vedrører forsikringskontrol, eller
- b) udgør en del af et generelt kontrolsystem på medlemsstatens område, som også køretøjer, der er hjemmehørende på den kontrollerende medlemsstats område, er omfattet af, og som ikke kræver, at køretøjet standses.

2. Personoplysninger kan på grundlag af den lovgivning i medlemsstaten, som kontrolinstansen er underlagt, behandles, hvis det er nødvendigt, med henblik på at bekæmpe kørsel med uforsikrede køretøjer i andre medlemsstater end dem, på hvis område de er hjemmehørende. Nævnte lovgivning skal være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 (*) og endvidere omfatte foranstaltninger, som er egnede til at beskytte den registreredes rettigheder og legitime interesser.

Disse foranstaltninger fra medlemsstaternes side skal navnlig præcisere det nøjagtige formål, med hvilket oplysningerne skal behandles, henvise til det relevante retsgrundlag, opfylde de relevante sikkerhedskrav og overholde principperne om nødvendighed, proportionalitet og formålsbegrænsning samt fastsætte en rimelig dataopbevaringsperiode. Personoplysninger, der behandles i henhold til denne artikel udelukkende med henblik på at foretage en forsikringskontrol, opbevares kun, så længe de er nødvendige til dette formål, og så snart dette er opnået, slettes de fuldstændigt. Hvis en forsikringskontrol viser, at et køretøj er dækket af en lovpligtig forsikring i henhold til artikel 3, skal den kontrolansvarlige omgående slette de pågældende oplysninger. Hvis det ved en kontrol ikke er muligt at fastslå, om et køretøj er dækket af en lovpligtig forsikring i henhold til artikel 3, må oplysningerne kun opbevares i en begrænset periode, som ikke overstiger det antal dage, der er nødvendigt for at fastslå, om der er forsikringsdækning.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).«

4) I artikel 5 tilføjes følgende stykker:

»3. En medlemsstat kan fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der midlertidigt eller permanent er taget ud af brug og forbudt at anvende, forudsat at der er indført en formel administrativ procedure eller anden verificerbar foranstaltning i overensstemmelse med national ret.

Medlemsstater, der tillader denne undtagelse, sikrer, at køretøjerne i første afsnit behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet.

Garantifonden i den medlemsstat, hvor ulykken har fundet sted, kan herefter søge regres hos garantifonden i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende.

4. En medlemsstat kan i overensstemmelse med sin nationale ret fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der udelukkende anvendes på områder med begrænset adgang.

Medlemsstater, der tillader denne undtagelse, sikrer, at køretøjerne i første afsnit behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den lovpligtige forsikring, der henvises til i artikel 3, ikke er tegnet.

Garantifonden i den medlemsstat, hvor ulykken har fundet sted, kan herefter søge regres hos garantifonden i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende.

5. En medlemsstat kan i overensstemmelse med sin nationale ret fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej.

Medlemsstater, der fraviger artikel 3 for så vidt angår de køretøjer, der er henvist til i første afsnit, sikrer, at disse køretøjer behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet.

Garantifonden i den medlemsstat, hvor ulykken har fundet sted, kan herefter søge regres hos garantifonden i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende.

6. Når en medlemsstat i henhold til stk. 5 fraviger artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej, kan denne medlemsstat også fravige artikel 10 for så vidt angår erstatning for skade forårsaget af sådanne køretøjer i områder, der ikke er tilgængelige for offentligheden som følge af en retlig eller fysisk begrænsning af adgangen til sådanne områder, som defineret i dens nationale ret.

7. For så vidt angår stk. 3-6 underretter medlemsstaterne Kommissionen om anvendelsen af undtagelsen og om de særlige ordninger for dens gennemførelse. Kommissionen offentliggør en liste over disse undtagelser.»

5) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

Mindstebeløb

1. Medlemsstaterne skal med forbehold af eventuelle bestemmelser om mere omfattende forsikringsdækning, der måtte gælde i medlemsstaterne, kræve den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring for følgende mindstebeløb:

- a) for personskader: 6 450 000 EUR pr. ulykke, uanset antallet af skadelidte, eller 1 300 000 EUR pr. skadelidt
- b) for tingsskader: 1 300 000 EUR pr. ulykke, uanset antallet af skadelidte.

For medlemsstater, der ikke har indført euroen, omregnes mindstebeløbene til deres nationale valuta ved anvendelse af vekselkursen den 22. december 2021 offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Hvert femte år fra den 22. december 2021 justerer Kommissionen de beløb, der er omhandlet i stk. 1, i overensstemmelse med det harmoniserede forbrugerprisindeks (HICP), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/792 (*).

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 28b vedrørende justeringen af disse beløb til HICP senest seks måneder efter udløbet af hver femårsperiode.

For medlemsstater, som ikke har indført euroen, omregnes beløbene til deres nationale valuta ved anvendelse af den vekselkurs, der blev fastsat på den dato, hvor de nye mindstebeløb blev beregnet, og offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/792 af 11. maj 2016 om harmoniserede forbrugerprisindeks og det harmoniserede boligprisindeks og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2494/95 (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 11).«

- 6) I Kapitel 4 affattes overskriften således:

»KAPITEL 4

ERSTATNING FOR SKADE FORVOLDT AF ET UKENDT KØRETØJ ELLER ET KØRETØJ, FOR HVILKET DER IKKE ER TEGNET LOVPLIGTIG FORSIKRING, JF. ARTIKEL 3, OG ERSTATNING I TILFÆLDE AF INSOLVENS».

- 7) I artikel 10 foretages følgende ændringer:

- a) Stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Første afsnit berører ikke medlemsstaternes ret til at tillægge eller undlade at tillægge erstatning fra dette organ en subsidiær karakter samt til at fastlægge regler for regresretten mellem dette organ, den eller de personer, som er ansvarlige for ulykken, og andre forsikringsselskaber eller organer inden for social sikring, der skal yde skadelidte erstatning for samme skade. Medlemsstaterne må imidlertid ikke tillade, at organet gør udbetalingen af erstatning betinget af, at skadelidte på en eller anden måde godtgør, at skadevolderen er ude af stand til eller nægter at betale.«

- b) Stk. 2, første afsnit, affattes således:

»2. Skadelidte kan under alle omstændigheder henvende sig direkte til organet, som på grundlag af de oplysninger, skadelidte giver efter anmodning fra organet, er forpligtet til at give vedkommende et begrundet svar vedrørende betaling af eventuel erstatning.«

- c) Stk. 3, andet afsnit, affattes således:

»Hvis organet har betalt erstatning for en væsentlig personskade til en skadelidt for en ulykke, hvor der samtidig er forvoldt tingsskade af et uidentificeret køretøj, kan medlemsstaterne imidlertid ikke udelukke betaling af erstatning for tingsskade med den begrundelse, at køretøjet ikke er identificeret. Medlemsstaterne kan dog fastsætte en selvrisiko på højst 500 EUR, som skadelidte kan pålægges ved en sådan tingsskade.«

- d) Stk. 4 affattes således:

»4. Hver medlemsstat anvender sine love og administrative bestemmelser på organets betaling af erstatning med forbehold af enhver anden praksis, som måtte være mere gunstig for skadelidte.«

- 8) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 10a

Beskyttelse af skadelidte mod skader som følge af ulykker, der indtræffer i den medlemsstat, hvor de er bosat, i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens

1. Hver medlemsstat opretter eller godkender et organ, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte, der er bosat på dens område, i det mindste inden for forsikringspligtens grænser, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, fra det tidspunkt, hvor:

- a) forsikringsselskabet er under konkursbehandling, eller
b) forsikringsselskabet er omfattet af likvidation som defineret i artikel 268, stk. 1, litra d), i direktiv 2009/138/EF.

2. Hver medlemsstat træffer passende foranstaltninger til at sikre, at det i stk. 1 omhandlede organ råder over tilstrækkelige midler til at yde erstatning til skadelidte i overensstemmelse med reglerne i stk. 10, når der skal betales erstatning i de situationer, der er omhandlet i stk. 1, litra a) og b). Disse foranstaltninger kan omfatte krav om økonomiske bidrag, forudsat at de kun pålægges forsikringsselskaber, som er godkendt af den medlemsstat, der pålægger dem.

3. Uden at det berører en eventuel forpligtelse efter artikel 280 i direktiv 2009/138/EF, sikrer hver medlemsstat, at en kendelse eller en afgørelse offentliggøres, når en kompetent ret eller anden kompetent myndighed afgiver kendelse eller træffer afgørelse om at indlede den procedure, der er omhandlet i stk. 1, litra a) eller b), over for et

forsikringsselskab, som denne medlemsstat er hjemland for. Det i stk. 1 omhandlede organ, der er etableret i forsikringsselskabets hjemland, sikrer, at alle de i stk. 1 omhandlede organer i alle medlemsstater straks underrettes om nævnte kendelse eller afgørelse.

4. Skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos det i stk. 1 omhandlede organ.

5. Ved modtagelsen af kravet underretter det i stk. 1 omhandlede organ det tilsvarende organ i hjemlandet for forsikringsselskabet og det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator, jf. henholdsvis artikel 268, stk. 1, litra e) og f), i direktiv 2009/138/EF, om, at det har modtaget et krav fra skadelidte.

6. Det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator underretter det i stk. 1 omhandlede organ, når det yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som det i stk. 1 omhandlede organ også har modtaget.

7. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ på grundlag af bl.a. oplysninger, som den skadelidte har indgivet på dets anmodning, senest tre måneder fra det tidspunkt, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav til organet, giver skadelidte et begrundet erstatningstilbud eller et begrundet svar, jf. andet afsnit i dette stykke, i overensstemmelse med gældende national ret.

Med henblik på første afsnit skal organet:

a) give et begrundet erstatningstilbud, hvis det har fastslået, at det er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), at kravet ikke bestrides, og at erstatningen er blevet helt eller delvist opgjort

b) give et begrundet svar på de ting, der er anført i kravet, hvis det har fastslået, at det ikke er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), eller hvis erstatningspligten afvises eller ikke er klart fastslået, eller skaden ikke er fuldt opgjort.

8. Hvis der skal betales erstatning i henhold til stk. 7, andet afsnit, litra a), udbetaler det i stk. 1 omhandlede organ erstatningen til skadelidte uden unødigt ophold og under alle omstændigheder senest tre måneder efter, at skadelidte har accepteret det begrundede erstatningstilbud, jf. stk. 7, andet afsnit, litra a).

Hvis skaden kun er delvist opgjort, finder kravene vedrørende udbetalingen af erstatningen i første afsnit anvendelse på denne delvist opgjorte skade og fra det tidspunkt, hvor det tilsvarende begrundede erstatningstilbud accepteres.

9. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ har alle de nødvendige beføjelser og kompetencer til rettidigt at kunne samarbejde med andre tilsvarende organer i andre medlemsstater, med organer, der er oprettet eller godkendt i henhold til artikel 25a i alle medlemsstater, og med andre berørte parter, herunder et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne, i alle faser af den procedure, der er omhandlet i denne artikel. Dette samarbejde skal omfatte anmodning om, modtagelse og tilvejebringelse af oplysninger, herunder nærmere oplysninger om specifikke krav, hvor det er relevant.

10. Hvis den skadelidte er bosat i en anden medlemsstat end det i stk. 1 omhandlede forsikringsselskabs hjemland, kan det i stk. 1 omhandlede organ i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, som har ydet erstatning til den skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, kræve fuld refusion af den udbetalte erstatning af det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringsselskabets hjemland.

Det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringsselskabets hjemland foretager betalingen til det i stk. 1 omhandlede organ i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, og som har ydet erstatning til skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, inden for en rimelig frist på højst seks måneder, medmindre andet er aftalt skriftligt af disse organer, efter at det har modtaget et krav om en sådan refusion.

Det organ, der har ydet erstatning i henhold til første afsnit, indtræder i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab, med undtagelse af forsikringstageren eller den anden forsikrede person, der har forårsaget ulykken, i det omfang forsikringstagerens eller den forsikrede persons ansvar ville være blevet dækket af det insolvente forsikringsselskab i overensstemmelse med gældende national ret. Hver medlemsstat har pligt til at anerkende denne ret til indtræden i rettigheder, der er fastsat af en anden medlemsstat.

11. Stk. 1-10 berører ikke medlemsstaternes ret:

- a) til at tillægge eller undlade at tillægge erstatning udbetalt af det i stk. 1 omhandlede organ en subsidier karakter
- b) til at fastlægge regler for regresretten for samme skade mellem:
 - i) det i stk. 1 omhandlede organ
 - ii) den eller de personer, som er ansvarlige for ulykken
 - iii) andre forsikringsselskaber eller organer inden for den sociale sikring, der skal yde skadelidte erstatning.

12. Medlemsstaterne må ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af andre krav end dem, der er fastsat i dette direktiv. Navnlig må medlemsstaterne ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af et krav om, at skadelidte godtgør, at den ansvarlige juridiske eller fysiske person er ude af stand til at betale eller nægter at betale.

13. De i stk. 1 omhandlede organer eller de i nærværende stykkes andet afsnit omhandlede enheder tilstræber at indgå en aftale senest den 23. december 2023 til gennemførelse af denne artikel for så vidt angår deres funktioner og forpligtelser og procedurerne for refusion i henhold til denne artikel.

Med henblik herpå skal hver medlemsstat senest den 23. juni 2023:

- a) oprette eller godkende det i stk. 1 omhandlede organ og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale eller
- b) udpege en enhed og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale, som det i stk. 1 omhandlede organ vil blive en part i, når de er oprettet eller godkendt.

Den i første afsnit omhandlede aftale meddeles omgående til Kommissionen.

Hvis den i første afsnit omhandlede aftale ikke er indgået senest den 23. december 2023 tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med proceduren i artikel 28b med henblik på at definere de proceduremæssige opgaver og proceduremæssige forpligtelser for de organer, der er omhandlet i stk. 1, vedrørende refusion.«

9) Artikel 11, stk. 1, affattes således:

»I tilfælde, hvor der opstår en tvist mellem det i artikel 10, stk. 1, nævnte organ og et ansvarsforsikringsselskab om, hvem der skal yde erstatning til skadelidte, træffer medlemsstaterne passende foranstaltninger til, at en af disse parter udpeges til straks og i første omgang at yde erstatning til skadelidte.«

10) I kapitel 5 affattes overskriften således:

»KAPITEL 5

SÆRLIGE KATEGORIER AF SKADELIDTE, EKSKLUSIONSKLAUSULER, ENKELT PRÆMIE, KØRETØJER DER SENDES FRA EN MEDLEMSSTAT TIL EN ANDEN«.

11) Overskriften på artikel 12 affattes således:

»Særlige kategorier af skadelidte«.

12) I artikel 13 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1:

i) Indledningen i første afsnit affattes således:

»1. De enkelte medlemsstater træffer alle passende foranstaltninger for at sikre, at enhver lovbestemmelse eller enhver klausul i en forsikringspolice, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 3, og som bestemmer, at forsikringen ikke dækker nedenstående personers anvendelse af eller kørsel med køretøjet, ikke har nogen indvirkning på krav fra tredjemand, der lider skade ved en ulykke:«

ii) Tredje afsnit affattes således:

»Medlemsstaterne kan — for så vidt angår skader, der indtræffer på deres område — undlade at anvende bestemmelsen i første afsnit, såfremt og i det omfang den skadelidte kan opnå dækning af den lidte skade i medfør af regler om social sikkerhed.«

b) Stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»Medlemsstater, der bestemmer, at det i artikel 10, stk. 1, omhandlede organ skal intervenere i tilfælde, hvor køretøjet er stjålet eller tilegnet ved vold, kan for tingsskade fastsætte en selvrisiko på op til 250 EUR, der kan gøres gældende over for skadelidte.«

13) Artikel 15, stk. 1, affattes således:

»1. Når et køretøj sendes fra en medlemsstat til en anden, betragtes, uanset artikel 13, nr. 13), litra b), i direktiv 2009/138/EF, afhængig af hvor den person, der har ansvar for dækning af en ansvarsforsikring, har valgt at tegne forsikring, enten registreringsmedlemsstaten eller, fra det tidspunkt hvor køber har accepteret leveringen, bestemmelsesmedlemsstaten i 30 dage, som den medlemsstat, hvori risikoen foreligger, selv om køretøjet ikke formelt er registreret i bestemmelsesmedlemsstaten.

Medlemsstaterne sikrer, at det i artikel 23 omhandlede oplysningscenter i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret, i bestemmelsesmedlemsstaten, når denne ikke er den samme, samt i en hvilken som helst anden relevant medlemsstat, såsom den medlemsstat, hvor ulykken indtraf, eller hvor en skadelidte er bosat, samarbejder om at sikre, at de nødvendige oplysninger, som de ligger inde med i overensstemmelse med artikel 23, om det køretøj, der sendes, er tilgængelige.«

14) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 15a

Beskyttelse af skadelidte ved ulykker, der involverer et påhængskøretøj, som trækkes af et køretøj

1. I tilfælde af en ulykke forårsaget af et sæt køretøjer bestående af et køretøj, der trækker et påhængskøretøj, og hvor påhængskøretøjet har en særskilt ansvarsforsikring, kan skadelidte indbringe sit krav direkte for det forsikringsselskab, der har forsikret påhængskøretøjet, hvis:

a) påhængskøretøjet, men ikke det køretøj, der trak det, kan identificeres, og

b) den gældende nationale ret fastsætter, at påhængskøretøjets forsikringsselskab yder erstatning.

Et forsikringsselskab, der har ydet erstatning til skadelidte, skal have mulighed for at gøre regres mod det selskab, der har forsikret det trækkende køretøj, eller mod det organ, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1, hvis og i det omfang dette er fastsat i den gældende nationale ret.

Dette stykke berører ikke gældende national ret, der fastsætter regler, som er gunstigere for skadelidte.

2. I tilfælde af en ulykke forårsaget af et sæt køretøjer bestående af et køretøj, der trækker et påhængskøretøj, skal påhængskøretøjets forsikringsselskab, medmindre det i henhold til gældende national ret skal yde fuld erstatning, efter anmodning fra skadelidte uden unødigt ophold underrette vedkommende om:

a) identiteten af det trækkende køretøjs forsikringsselskab, eller

- b) hvis påhængskøretøjets forsikringsselskab ikke kan identificere det trækkende køretøjs forsikringsgiver, om den erstatningsordning, der er fastsat i artikel 10.«

15) Artikel 16 affattes således:

»Artikel 16

Erklæring om erstatningskrav fra tredjemand

Medlemsstaterne sikrer, at forsikringstager på ethvert tidspunkt har ret til at anmode om en erklæring om erstatningskrav fra tredjemand for skader, som berører det eller de køretøjer, der har været omfattet af forsikringsaftalen i mindst de seneste fem år af aftaleforholdet, eller om, at der ikke foreligger sådanne krav (»erklæring om erstatningshistorikken«).

Forsikringsselskabet eller et organ, som en medlemsstat har udpeget med henblik på at sørge for obligatorisk forsikring eller levere sådanne erklæringer, sørger for, at forsikringstager modtager denne erklæring om erstatningshistorikken inden 15 dage fra anmodningen.

Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskaber ikke, når de tager hensyn til erklæringer om erstatningshistorikken udstedt af andre forsikringsselskaber eller andre organer som omhandlet i stk. 2, behandler forsikringstagerne på en diskriminerende måde eller forhøjer deres præmier på grund af deres nationalitet eller udelukkende på grund af den medlemsstat, hvor de tidligere havde deres bopæl.

Medlemsstaterne sikrer, at et forsikringsselskab, når det tager hensyn til erklæringer om erstatningshistorikken ved fastsættelsen af præmier, behandler dem, der er udstedt i andre medlemsstater, på lige fod med dem, der er udstedt af et forsikringsselskab eller -organer som omhandlet i andet afsnit i samme medlemsstat, herunder ved anvendelse af eventuelle rabatter.

Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskaberne offentliggør et generelt overblik over deres politik med hensyn til deres brug af erklæringer om erstatningshistorikken, når de beregner præmier.

Kommissionen vedtager senest den 23. juli 2023 gennemførelsesretsakter, der ved hjælp af en skabelon præciserer formen og indholdet af den i stk. 2 omhandlede erklæring om erstatningshistorikken. Denne skabelon skal indeholde oplysninger om følgende:

- a) identiteten af det forsikringsselskab eller organ, som udsteder erklæringen om erstatningshistorikken
- b) forsikringstagerens identitet, herunder dennes kontaktoplysninger
- c) det forsikrede køretøj og køretøjets identifikationsnummer
- d) begyndelses- og udløbsdatoen for køretøjets forsikringsdækning
- e) antallet af erstatningskrav fra tredjemand, der er afregnet i henhold til forsikringstagerens forsikringsaftale i den periode, som erklæringen om erstatningshistorikken omfatter, herunder datoen for hvert krav
- f) supplerende oplysninger, som er relevante i henhold til de regler eller den praksis, der gælder i medlemsstaterne.

Kommissionen hører alle interessenter og samarbejder tæt med medlemsstaterne, inden den vedtager disse gennemførelsesretsakter.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 28a, stk. 2.«

16) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 16a

Prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring

1. Medlemsstaterne kan vælge at certificere værktøjer, der giver forbrugerne mulighed for gratis at sammenligne priser, takster og dækning mellem udbydere af den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring som »uafhængige prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring«, hvis betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

2. Et sammenligningsværktøj i henhold til stk. 1 skal:

- a) kunne benyttes uafhængigt af udbydere af den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring og sikre, at tjenesteudbydere behandles lige i søgeresultaterne
- b) tydeligt angive identiteten af ejerne og operatørerne af sammenligningsværktøjet
- c) angive klare, objektive kriterier, som sammenligningen bygger på
- d) benytte et enkelt og utvetydigt sprog
- e) levere præcise og ajourførte oplysninger med angivelse af tidspunktet for den seneste ajourføring
- f) være åbent for enhver udbyder af den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring, stille den relevante information til rådighed, indeholde en bred vifte af tilbud, som dækker en væsentlig del af markedet for motorkøretøjsforsikring, og, såfremt den viste information ikke giver et fuldstændigt overblik over dette marked, give brugeren en tydelig erklæring herom, inden resultaterne vises
- g) skabe en effektiv procedure for indberetning af ukorrekte oplysninger
- h) indeholde en erklæring om, at priserne er baseret på de modtagne oplysninger og ikke er bindende for forsikrings-selskaberne.«

17) I artikel 23 foretages følgende ændringer:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskaber eller andre enheder er forpligtet til at give de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), nr. i), ii) og iii), til informationscentre og underrette dem, når en forsikringspolice bliver ugyldig eller på anden måde ikke længere dækker et køretøj med et registreringsnummer.«

b) Stk. 6 affattes således:

»6. Behandlingen af personoplysninger som følge af stk. 1-5, skal udføres i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679.«

18) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 25a

Beskyttelse af skadelidte mod skader som følge af ulykker, der indtræffer i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor de er bosat, i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens

1. Hver medlemsstat opretter eller godkender et organ, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte, der er bosat på dens område, i de tilfælde, som er omhandlet i artikel 20, stk. 1, i det mindste inden for forsikringspligtens grænser, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, fra det tidspunkt, hvor:

- a) forsikringsselskabet er under konkursbehandling, eller
- b) forsikringsselskabet er omfattet af likvidation som defineret i artikel 268, stk. 1, litra d), i direktiv 2009/138/EF.

2. Hver medlemsstat træffer passende foranstaltninger til at sikre, at det i stk. 1 omhandlede organ råder over tilstrækkelige midler til at yde erstatning til skadelidte i overensstemmelse med reglerne i stk. 10, når der skal betales erstatning i de situationer, der er omhandlet i stk. 1, litra a) og b). Disse foranstaltninger kan omfatte krav om økonomiske bidrag, forudsat at de kun pålægges forsikringsselskaber, som er godkendt af den medlemsstat, der pålægger dem.

3. Uden at det berører en eventuel forpligtelse efter artikel 280 i direktiv 2009/138/EF, sikrer hver medlemsstat, at kendelsen eller afgørelsen offentliggøres, når en kompetent ret eller anden kompetent myndighed afgiver kendelse eller træffer afgørelse om at indlede den procedure, der er omhandlet i stk. 1, litra a) eller b), over for et forsikringsselskab, som denne medlemsstat er hjemland for. Det i stk. 1 omhandlede organ, der er etableret i forsikringsselskabets hjemland, sikrer, at alle de i stk. 1 omhandlede organer og alle de i artikel 24 omhandlede erstatningsorganer i alle medlemsstater straks underrettes om nævnte kendelse eller afgørelse.

4. Skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos det i stk. 1 omhandlede organ.

5. Ved modtagelsen af kravet underretter det i stk. 1 omhandlede organ det tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland, erstatningsorganet i henhold til artikel 24 i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, og det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator, jf. henholdsvis artikel 268, stk. 1, litra e) og f), i direktiv 2009/138/EF, om, at det har modtaget et krav fra skadelidte.

6. Det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator underretter det i stk. 1 omhandlede organ, når det yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som det i stk. 1 omhandlede organ også har modtaget.

7. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ på grundlag af bl.a. oplysninger, som den skadelidte har indgivet på dets anmodning, senest tre måneder fra det tidspunkt, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav til organet, giver skadelidte et begrundet erstatningstilbud eller et begrundet svar, jf. andet afsnit i nærværende stykke, i overensstemmelse med gældende national ret.

Med henblik på første afsnit skal organet:

- a) give et begrundet erstatningstilbud, hvis det har fastslået, at det er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), at kravet ikke bestrides, og at erstatningen er blevet helt eller delvist opgjort
- b) give et begrundet svar på de pointer, der fremsættes i kravet, hvis det har fastslået, at det ikke er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), eller hvis erstatningspligten afvises eller ikke er klart fastslået, eller skaden ikke er fuldt opgjort.

8. Hvis der skal betales erstatning i henhold til stk. 7, andet afsnit, litra a), udbetaler det i stk. 1 omhandlede organ erstatningen til skadelidte uden unødigt ophold og under alle omstændigheder senest tre måneder efter, at skadelidte har accepteret det begrundede erstatningstilbud, jf. stk. 7, andet afsnit, litra a).

Hvis skaden kun er delvist opgjort, finder kravene vedrørende udbetalingen af erstatningen i første afsnit anvendelse på denne delvist opgjorte skade og fra det tidspunkt, hvor det tilhørende begrundede erstatningstilbud accepteres.

9. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ har alle de nødvendige beføjelser og kompetencer til rettidigt at kunne samarbejde med andre tilsvarende organer i andre medlemsstater, med organer, der er oprettet eller godkendt i henhold til artikel 10a og artikel 24, i alle medlemsstater, og med andre berørte parter, herunder et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets repræsentant, som er bemyndiget til at behandle skadessager, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne, i alle faser af den procedure, der er omhandlet i denne artikel. Dette samarbejde skal omfatte anmodning om, modtagelse og tilvejebringelse af oplysninger, herunder nærmere oplysninger om specifikke krav, hvor det er relevant.

10. Hvis den skadelidte er bosat i en anden medlemsstat end det i stk. 1 omhandlede forsikringsselskabs hjemland, kan det i stk. 1 omhandlede organ, i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, som har ydet erstatning til den skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, kræve fuld refusion af den udbetalte erstatning af det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringsselskabets hjemland.

Det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringsselskabets hjemland foretager betalingen til det i stk. 1 omhandlede organ i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, og som har ydet erstatning til skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, inden for en rimelig frist på højst seks måneder, medmindre andet er aftalt skriftligt af disse organer, efter at det har modtaget et krav om en sådan refusion.

Det organ, der har ydet erstatning i henhold til første afsnit, indtræder i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab, med undtagelse af forsikringstageren eller den anden forsikrede person, der har forårsaget ulykken, i det omfang forsikringstagerens eller den forsikrede persons ansvar ville være blevet dækket af det insolvente forsikringsselskab i overensstemmelse med gældende national ret. Hver medlemsstat har pligt til at anerkende denne ret til indtræden i rettigheder, der er fastsat af en anden medlemsstat.

11. Stk. 1-10 berører ikke medlemsstaternes ret til:

- a) at tillægge eller undlade at tillægge erstatning udbetalt af det i stk. 1 omhandlede organ en subsidier karakter
- b) at fastlægge regler for regresretten for samme skade mellem:
 - i) det i stk. 1 omhandlede organ
 - ii) den eller de personer, som er ansvarlige for ulykken
 - iii) andre forsikringsselskaber eller organer inden for social sikring, der skal yde skadelidte erstatning.

12. Medlemsstaterne må ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af andre krav end dem, der er fastsat i dette direktiv. Navnlig må medlemsstaterne ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af et krav om, at skadelidte godtgør, at den ansvarlige juridiske eller fysiske person er ude af stand til at betale eller nægter at betale.

13. De i stk. 1 omhandlede organer eller de i nærværende stykkes andet afsnit omhandlede enheder tilstræber at indgå en aftale senest den 23. december 2023 til gennemførelse af denne artikel for så vidt angår deres funktioner og forpligtelser og procedurerne for refusion i henhold til denne artikel.

Med henblik herpå skal hver medlemsstat senest den 23. juni 2023:

- a) oprette eller godkende organet omhandlet i stk. 1 og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale eller
- b) udpege en enhed og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale, som det i stk. 1 omhandlede organ vil blive en part i, når de er godkendt.

Den i første afsnit omhandlede aftale meddeles omgående til Kommissionen.

Hvis den i første afsnit omhandlede aftale ikke er indgået senest den 23. december 2023 tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med proceduren i artikel 28b med henblik på at definere de proceduremæssige opgaver og proceduremæssige forpligtelser for de organer, der er omhandlet i stk. 1, vedrørende refusion.«

19) Artikel 26, stk. 1, affattes således:

»Medlemsstaterne træffer alle passende foranstaltninger med henblik på at lette skadelidtes, deres forsikringsselskabers eller deres juridiske repræsentanternes rettidige adgang til de grundlæggende oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af skadesager.«

20) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 26a

Underretning af skadelidte

Medlemsstater, der opretter eller godkender forskellige erstatningsorganer i henhold til artikel 10, stk. 1, artikel 10a, stk. 1, artikel 24, stk. 1, og artikel 25a, stk. 1, sikrer, at skadelidte har adgang til nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning.«

21) I artikel 28, stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne kan kræve motorkøretøjsansvarsforsikring, som opfylder kravene i dette direktiv, for enhver type af motoriseret udstyr, der anvendes på land og ikke er omfattet af definitionen af »køretøj« i artikel 1, nr. 1), og som artikel 3 ikke finder anvendelse på.«

22) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 28a

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsorienterede Pensioner oprettet ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF (*). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (**).

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 28b

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 9, stk. 2, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 22. december 2021.

Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit, og artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den 22. december 2021. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 9, stk. 2, artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit, og artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit, omhandlede uddelegering af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af denne afgørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning (**).

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 9, stk. 2, artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit, og artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 28c

Evaluerings og gennemgang

1. Senest fem år efter de respektive anvendelsesdatoer for artikel 10a og 25a, jf. artikel 30, stk. 2, 3 og 4, aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om funktionen af, samarbejdet mellem og finansieringen af de organer, der er omhandlet i artikel 10a og 25a. Om nødvendigt ledsages rapporten af et forslag til retsakt. Hvad angår finansieringen af disse organer skal rapporten mindst indeholde:

- a) en vurdering af erstatningsorganernes finansieringskapacitet og finansieringsbehov i forhold til deres potentielle erstatningsansvar under hensyntagen til risikoen for bilforsikringssselskabers insolvens på medlemsstaternes markeder
- b) en vurdering af harmoniseringen af erstatningsorganernes finansieringstilgang

- c) hvis rapporten ledsages af et forslag til retsakt, en vurdering af bidragenes indvirkning på præmierne for ansvarsforsikring for motorkøretøjer.
2. Senest den 24. december 2030 forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, som indeholder en evaluering af gennemførelsen af dette direktiv, med undtagelse af de elementer, der er omfattet af evalueringen omhandlet i stk. 1, bl.a. vedrørende:
- a) anvendelsen af dette direktiv for så vidt angår den teknologiske udvikling, navnlig med hensyn til autonome og halvautonome køretøjer
- b) tilstrækkeligheden af dette direktivs anvendelsesområde i betragtning af de ulykkesrisici, der er forbundet med forskellige motorkøretøjer
- c) i form af en kritisk gennemgang, informationsudvekslingssystemernes effektivitet med henblik på kontrol af forsikringer i grænseoverskridende situationer, herunder om nødvendigt en vurdering af muligheden for i sådanne tilfælde at anvende eksisterende informationsudvekslingssystemer og under alle omstændigheder en analyse af målene for informationsudvekslingssystemerne og en vurdering af deres omkostninger og
- d) forsikringssektorens brug af ordninger, hvor præmierne påvirkes af forsikringstagernes erklæringer om erstatningshistorikken, bl.a. »bonus-malus«-ordninger eller »bonus for skadefri år«.

Rapporten ledsages om nødvendigt af et forslag til retsakt.

(*) Kommissionens afgørelse 2004/9/EF af 5. november 2003 om nedsættelse af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsorienterede Pensioner (EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

(***) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.«

23) I artikel 30 tilføjes følgende stykker:

»Artikel 10a, stk. 1-12, finder anvendelse fra datoen for den i artikel 10a, stk. 13, første afsnit, omhandlede aftale eller fra anvendelsesdatoen for Kommissionens delegerede retsakt, jf. artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit.

Artikel 25a, stk. 1-12, finder anvendelse fra datoen for den i artikel 25a, stk. 13, første afsnit, omhandlede aftale eller fra anvendelsesdatoen for Kommissionens delegerede retsakt, jf. artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit.

Artikel 10a, stk. 1-12, og artikel 25a, stk. 1-12, finder dog ikke anvendelse før den 23. december 2023.

Artikel 16, stk. 2, andet punktum, og stk. 3, 4 og 5, finder anvendelse fra den 23. april 2024 eller fra anvendelsesdatoen for Kommissionens gennemførelsesretsakt, jf. artikel 16, stk. 6, alt efter hvilken dato der er den seneste.«

Artikel 2

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 23. december 2023 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 23. december 2023.

Uanset nærværende stykkes første afsnit vedtager medlemsstaterne senest den 23. juni 2023 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme ændringerne fastsat i dette direktivs artikel 1, nr. 8) og 18) for så vidt angår henholdsvis artikel 10a, stk. 13, andet afsnit og artikel 25a, stk. 13, andet afsnit, i direktiv 2009/103/EF.

De i dette stykke omhandlede bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 24. november 2021.

På Europa-Parlamentets vegne
D.M. SASSOLI
Formand

På Rådets vegne
A. LOGAR
Formand

Erklæring fra Kommissionen

Kommissionen er fortsat fast besluttet på at forsvare et højt beskyttelsesniveau for ofre inden for rammerne af direktivet om motorkøretøjsforsikring. Vores mål er at sikre, at ofre, herunder i grænseoverskridende situationer, får erstatning så hurtigt som muligt og ikke underlægges uforholdsmæssige proceduremæssige krav, som kan vanskeliggøre deres adgang til erstatning. Effektiviteten af erstatningen afhænger i høj grad af, om den sker på en rettidig måde. Vi noterer os i den forbindelse de betænkeligheder, som Europa-Parlamentet gentagne gange har givet udtryk for med hensyn til de forskelle, som findes mellem medlemsstaterne med hensyn til forældelsesfrister, dvs. det relevante tidsrum, inden for hvilket en skadelidt kan fremsætte et krav. Kommissionen vil nøje overveje dette spørgsmål og undersøge mulighederne for, hvordan dette eventuelt kan afhjælpes, med henblik på at styrke beskyttelsen af ofre yderligere, hvis det viser sig, at det er hensigtsmæssigt med en indsats på EU-plan.
